

Nagyobb árendedmények a téli kiárusításban

A ruházati kereskedelem a lakosság részére kedvező időben, a „legnagyobb tél közepette” rendezi meg a téli, idény végi kiárustást. Kilián János, a ruházati főigazgatóság vezetője sajtótájékoztatón közölte: február 8-án, hétfőn kezdődik és — két hétig — február 20-ig tart a kiárusítás. Az idei vásár nagyobb — a tavalyi 20—30 százalékkal szemben — 30—40 százalékos engedményeket ad a vásárlóknak. Most a tavalyinál két és fél-szer több, összesen körülbelül 600 millió forint értékű téli cikk közül válogathat a közönség. Eszerint a következő két hétben mintegy 100 millió forintot takaríthatnak meg a vevők. A kiárusításra kerülő cikkek aránya is változott: a cikklista felét a konfekció cikkek teszik ki.

A következő két hétben valamennyi ruházati cikkel foglalkozó bolt 30—40 százalékkal olcsóbban árusítja a női kabátokat, kosztimókat. A szövetruha, a szövet, a seilyem, a műszál és a flanel blúz 30 százalékos kedvezményrel kerül forgalomba. A felső férfi kabátokat és a zakókat 30 százalékos, a műbőr kabátokat és a mikádókat 40 százalékos engedménnyel kínálják. A gyermek télikabátot 30—40 százalékos, szövetruhát 30 százalékos kedvezményrel lehet vásárolni. A divat-kötöttáru több ezer cikke között a férfi jéger fehérneműket 30 százalékos, a gyapjú- és pamut-sálakat 30—40 százalékos, a varrások női nylon harisnyákat 30 százalékos árendeménnyel adják. Gazdag a cipőválaszték: női és gyermek bundacipők, gumicsizmák, női félcipők, gyermek magasszárú cipők vásárolhatók olcsóbban. A házicipők és a papucskok árendedménye 30 százalékos.

EMBEREK a gyárban

A múlt év decemberében az élelmiszeriparban dolgozó szocialista brigádok vezetői részére tartott tanácskozáson adták át a Csongrád megyei Húsiipari Vállalat szalámigyárában dolgozó Kiss Ferencnek az Élelmiszeripar kiváló dolgozója kitüntetést.

Heten vagyunk a hentesüzem keverőbrigádjának tagjai. Kétszer már sikerült megszerezniünk a szocialista brigád címet. Idén május elsején hirdetik majd ki az eredményt, s akkor dől el, hogy har-

madik alkalommal is „dicsekedhetünk-e” ilyesmivel.

Kiss Ferenc 1950-ben ipari tanulóknak szerződött az üzembe. Húsiipari szakmunkás bizonyítványt kapott. Az eltelt tizenöt év alatt egyszer sem kíváncskozott el első munkahelyéről. Most a keverőbrigád vezetője.

— Milyen munkát takar ez a szó: keverő?

— A hentesáru, — tehát virsli, parizer és különböző felvágottak — elkészítéséhez szükséges alapanyagokat és fűszerféléket mi keverjük, dolgozzuk össze. Tőlünk kerül azután a töltelék a töltő üzembe.

— Egy szakmai kérdést engedjen meg egy laikus embertől. Úgy emlékszem, mint ha a parizer és a virsli egyforma összetételű anyagból készülne. Valóban így van ez?

— Csak annyiban, hogy mind a kettő alapanyaga húspép és szalonna. Fűszerezésükben és az alapanyagok bekeverési arányában azonban már van eltérés.

A kereskedelem igényeinek megfelelően naponta 120—130 mázsa különböző hentesáru töltelékét készíti el. Egy-egy adag 100 kilogramm. Régebben sertéskolbászt is keverték, amióta azonban a nagyvállalat egy másik telephelye teljesen átvette ezt a profilt, csak odahaza, meg ismerősei, barátai részére bizonyítja be, hogy ehhez is ért.

M. E.

Percnyi pontossággal!

Indulás előtt

A szerelők birodalma

Egy főnöki „panasz”

A szegedi fűtőház világa is fehérbe öltözött. A javítóműhely félkör alakban elhelyezett hatalmas vasajtajait gondosan bezárják, s még így is beszökik rajtuk a hideg. Csak ennyiben változik itt az élet télen. A dolgozók munkája nem több, s nem is kevesebb. Csak a hideg az, ami erre a kemény évszakra figyelmezteti őket.

Huszonnégy óra alatt most is 38—40 mozdony érkezik és távozik a telepről. Csikós László mozdonyvezető és Gyuris István fűtő most érkeztek, a 760-as gyorssteher-vonatot hozták. Rövid itt-tartózkodásuk alatt megvizsgálják, rendben van-e minden, nyugodtan indulhat-e tovább útjára a mozdony. Ha kell, fűtőházi segítséggel végzik el a karbantartást. A mozdony meg csak túri az „ápolást”, közben el-elpöfent magát, mintha kimonodottan tetszene neki az egész.

„Katonás” fegyelem van a vasúton. Percnyi pontossággal kell indulni. A fűtőházak nem tehetnek a késésekről. Itt a mozdonyvezetők csak addig „simogatják” a mozdony oldalát, amíg nem érkezik el a pillanat az induláshoz. Jönnek-mennek az emberek, új meg új arcok, fűtők, mozdonyvezetők. Számokban beszélnek egymással, úgy értik a szót, hogy mikor kell indulniuk.

★

A félkör alakban egymás mellett sorakozó sínparók benyúlnak a fedett szerelőcsarnok mélyébe. Itt a szakmunkások, a motorszerelők, lakatosok birodalma van.

Aki belép, úgy véli, végtelen nagy a szertesség, rendtelenség. Pedig csak a munkájukat végzik. Különös alakú, az időjárástól a szokottnál is hidegebb öntvények, vasalkatrészek mindenütt. A Dombóvár—Békéscsaba kö-

zött közlekedő 617-es motor már néhány hete nem jár a tájon. Generálozzák. Az hever itt apró részeire szedve, hogy a javítóműhely 23 embere egyszerre szorgoskodhasson rajta.

Szocialista üzembrész címért versenyeznek. Hogy sikerül-e elérniük, azt még csak remélni lehet, mivel nagyon akarják, s igyekeznek is. De hogy az első nagyobb elhatározásuk — tíz nappal előbb adják át a 617-est — sikerülni fog, azt már a munka jelenlegi állásából biztosan lehet tudni.

★

Kilenc éve a fűtőház vezetője Nagy Gyula. Többször volt már az élüzem cím elnyerésének részese. Nem szereti a dicsekvést, s nem hivatkodik mindenféle „nehézségre”, „objektív akadályra” sem. Azt mondja, egyforma náluk minden évszak: mindig van munka egész éven át.

— Tavalyi eredményeink úgy általában rendben len-

nének, csak az üzemeltetési önköltséggel van a baj — mondja. Sokáig húzta az időt, mondta volna meg nem is, de azért végül csak belekezdett ebbe a panaszába. Nemcsak őt szorítja ez a cipő, hanem szinte az ország valamennyi fűtőházát.

— Már év elején lemondunk arról, hogy teljesíthessük az önköltségi tervszámunkat. Hát... beismerem, hogy ez a lemondás bizony hátráltatja is egész évi munkánkat.

A mozdonyok tüzelésére tatai és pécsi szenet használtak régen. Ma főként szovjet és lengyel szenekkel tütenek, amelyeknek kalóriájuk ugyan magas, mozdonyfűtésére azonban nem alkalmasak. Ezt tudja minden szakember. Akkor miért nem lehet a régebben használt szenek után megállapított önköltséget felülvizsgálni, s az új körülményekhez mérten realisan, teljesíthetően megszabni?

Méry Éva

Szovjet — magyar mezőgazdasági megállapodás

Sombaton moszkvában aláírták a szovjet—magyar mezőgazdasági együttműködésről szóló egyezményt. Az 1965. évre szóló megállapodás a tapasztalatcsere, a mezőgazdasági kölcsönös tájékoztatás, a szakemberek látogatásai, valamint a me-

zőgazdasági szakember-képzés vonalán sokrétű együttműködést irányoz elő a két ország szakminisztériumai, továbbá a Magyar Tudományos Akadémia és a moszkvai Lenin Mezőgazdasági Tudományos Akadémia között. (MTI)

Csendesedik a szél, erősödik a hideg

A Meteorológiai Intézet központi előrejelző osztályán adott tájékoztatás szerint a kontinensen végighúzóódó anticiklon-gerinc a legutóbbi 24 órában kissé délnek tolódott át, így a Kárpát-medencében magasnyomású időjárási helyzet alakult ki: a felhőzet csaknem mindenütt szétszólott, az ország északi-keleti tájain már pénteken 6—9, más területeken 1—3 órában át sütött a nap, szombaton pedig néhány vidék kivételével, általában 4—9 óras napfénytartamot jelentettek.

A következő 36 órában va-

lósínüleg kisebb melegfrontok húznak át Közép-Európa felett a magasban, a talaj közelében azonban nem okozott változást. A szombaton még több helyütt viharos erősségű, úgynevezett ciklonális szél vasárnapra elcsendesedik, s a jelek szerint a talajközeli rétegekben ismét kialakul a Kárpát-medencére jellemző hideg légréteg. Vasárnap északnyugatról erősebb felhősödés indul, amely — elsősorban a délutáni órákban — szórványosan kisebb havazásokat okoz. (MTI)

Villanófényben

Egyik nap tolja a másikat — miként a régi mondás tartja, s eközben sokszor észre sem vesszük, hogyan alakul, formálódik körülöttünk a világ. Hétköznapijaink visszatérő ritmusa új helyzeteket, fogalmakat teremt, máskor viszont megtréfál és visszajára fordítja az igazi jelentést. Szükségét érzem, hogy egy-egy megszokott kifejezés homályos burkát feltörje a villanófény...

ALAPJÁBAN RENDES EMBER

Valamikor egyértelmű volt ez a fogalom: olyanokra mondtuk, akik talán kisebb képességekkel rendelkeztek, de szorgalmas becsületességgel teljesítették feladatukat ott, ahova az élet állította őket. Manapság eleve gyanakvással hallgatom, amikor ezt mondják.

Többnyire ugyanis súlyos mulasztások takarója.

Kiderül valakiről, hogy alkalmatlan egy kisebb vagy nagyobb vezetőállás betöltésére. De „alapjában jó ember” — s ezért ugyanolyan felkészültséget, tudást igénylő munkakört kap valami más helyen, más vállalatnál. Vagy vegyünk durvább esetet: valaki beosztását arra használja fel, hogy visszaél az emberek bizalmával, sőt jogtalan anyagi előnyöket biztosít magának, netán sikaszt, vagy elkövet más visszaéléseket. Amikor eljön a jogos felelősségre vonás, nemegyszer hangzik el néme-lyektől a mentegetés: „Alapjában véve jó ember”...

Ezek az alapjában véve jó emberek azután megúsz-szák kisebb intésekkel és eleveikélnek egyik fontos munkakörből a másikba, míg azután — éppen az elnéző bánásmód és gyenge akaraterejük miatt — egyszer olyasvalamit követnek el, amire már nem lehet mentés.

Azt mondom ezzel, hogy a legkisebb hibára is drákói szigorral kell lesújtani? Korántsem. Még csak azt sem, hogy az emberek általában jók vagy rosszak és aszerint ítéljük meg őket. Nem! Minden ember jó és rossz tulajdonságokból összegyúrt, legfeljebb kinél-kinél az erőnyek vagy a hibák jelentkeznek túlsúlyban, de azok sem örökérvényűen. Éppen ezért mondom, hogy az embereket az adott helyzetben és konkrét erőnyeik, hibáik, mulasztásaik alapján kell megítélnünk. Érvényesíthetjük a megítélésnél a korábbi személyes érdemeket is, de sohasem döntően. Kell olyan általános mércénknek lenni, amely napjainkban kötelező mindenkire a maga posztján. S van is ilyen mércénk. Ez a szocialista hűséggel párosult szakmai felkészültség, odaadás.

Vigyázzunk azonban, hogy ne legyen mércénk csálka. Nem lehet szavakban hűnek lenni a szocializmus-hoz és tetteinkben ellentmondani önzéssel, mindenáron való egyéni érvényesüléssel, a munka elhanyagolásával, szakmai lemaradással. Nem lehet alapjában mégiscsak jó ember, aki akár az egyikről, akár a másiktól megfelelkezik hétköznapi életében. Az ilyen szemlélet hamis képet fest, rossz utakra vezet és károsan hat közéletünkre. Nem tudom, ki hogyan van vele, én mindenesetre óvakodom az „alapjában véve mégiscsak rendes emberek-től”, de azoktól is, akik szárnyuk alá veszik őket...

HUMANISTÁNAK LENNI

Némiképpen kapcsolódik az előbbiekhez. A szó a legnemesebb emberi érzés kifejezője: humanusnak lenni annyi, mint emberiesnek, emberszerűnek lenni.

A mi társadalmi rendünk alapja a humanizmus, amely igazi értelmét éppen a szocializmusban kapta meg és a kommunizmusban nyeri el végső kiteljesedését. Lehet-e ugyanis annál humanistább társadalom, mint amelyben megszűnik a kizsákmányolás, amelyben nem lehet egyik ember a másik szolgája, nem rabolhatják el munkaerőjét egyéni érdekeikért? A szocialista humanizmus ezért a legmagasabbrendű minden eddiginél, s éppen ezzel biztosítja a tényleges személyes szabadságot, az emberi méltóság érvényre jutását.

Humanizmusunk tehát társadalmi rendünk lényegéhez tartozik, éppen ezért abból mitsem engedhetünk, meg nem csorbíthatjuk.

Mégis szinte napról napra tanúi vagyunk, miként csorbul meg szemünk láttára ez a nemes eszme! A meg-szokottnak vélt fogalom ez esetben is a fonákjára fordul, elveszti igazi jelentését. Így azután időnként anélkül, hogy észrevennénk, a humanum antihumanummá torzul. Önmaga ellentétévé.

Hányszor és hány üzembem hangzik el naponta: „Ugyan, szaki bácsi, hagyjon már egy kicsit pihenni...” És a szaki bácsi hagyja. Mert ő megértő, humanista ember. Minek hajtani azt a szegény fiút, meg azután minek kellemtelenséget, népszerűtlenséget idézni a saját fejére. Pedig ez csak kis példa. Az efféle elnéző „humanizmusnak” akadnak nagyobb, veszedelmesebb vadhajtasai is. Amikor nem szólnak, nem követeljük meg az intézkedések tökéletes végrehajtását, nem lépünk fel a mulasztással szemben, eltussoljuk a felelősségre vonást... — s így sorolhatnám tovább. Mindezt azért, mert „humanusnak kell lennünk, elvtársak”...

Humanusnak, de kivel szemben? Humanusnak vagyunk egy-egy emberrel, miközben megcsaljuk a társadalmat és antihumanusakká válunk a közösséggel szemben. Pedig a legfőbb humanizmus: az egész társadalom érdekeinek a szolgálata és védelme. Akj ezt nem tartja szem előtt, hiába beszél humanizmusról.

Nem közhelyeket akarok mondani az egyéni érdek alárendeléséről a közösség érdekének. Mert meggyőződéssem, hogy valójában az ilyen fogalmazás is már elavult tétel. Jobban szeretek a két érdek összhangjáról beszélni, mert hiszen a mi társadalmi rendünk ezt biztosítja. Nálunk az egyéni érdek a legszorosabban veti társadalmi érdek is, és megfordítva. A kettő kölcsönhatásban áll egymással. Ezért nem bocsáthatunk meg, ezért nem nézhetünk el semmiféle közösséggel ellens magatartást, mert az végső soron magára az egyénre, a társadalom egy-egy tagjára üt vissza.

Tegnap lapunkban művezetők nyilatkozatait kö-zöttük. Okos, higgadt és tárgyilagos szavakat. Egyikük arra mutatott rá, hogy nem hunybatja be a szemét a hibák előtt, nem fogadhat el tessék-lássék munkát, mert ezzel a közösséget károsítja meg. Ha viszont rendet, fegyelmet tart, akkor ez — mint mondotta — a gazdasági eredményekben is tükröződik. Nem tudom, ez az elvtárs gondolt-e arra, hogy most ő humanizmusként cselekszik. Akár igen, akár nem, ő és a hozzá hasonló társadal-munk igazi humanisták. Akik előtt boldogulásunk közös célja, a jobb és gondtalanabb emberi élet megteremtése lebeg. Akik tudják, hogy ezért küszködni, dolgozni kell, erőfeszíteni, gondolkodni és nem tőrni, hogy bárki is a lábát, lógassa, amikor mások vállukat vetik a dolognak.

Az ilyen embereknek, a szocializmust valóban építőknek a tettein, személyes példamutatásán, meg nem alkuvasán múlik, hogy igaz értelmében érvényesüljön és csengjen: „Legyünk humanisták, elvtársak!”...

Lótos János